

Van twee Flesschen en een Jongen

DOOR

P. KEUNING.

„Ik mag ook nooit wat,” zei Klaas verdrietig.

„Nee,” zei Moe, die het op dien Zaterdagmorgen erg druk had, „jij moogt niets. Je moogt 's morgens en 's avonds geen boterham. Je moogt....”

„Nou ja, Moe, maar dat bedoel ik niet. Ik....”

„Je hoort, dat broertje schreit. Ga nou gauw naar 't wiegje toe en geef hem zijn fleschje. Toe, dat kun je wel doen.”

En Moe ging haastig de kamer uit. Ze dacht zeker, dat Klaas haar wel gehoorzaam zou zijn.

Maar Klaas had geen lust, zich met broertje bezig te houden.

Bah, wat vervelend, om Keesje zijn fleschje te geven. Hij moest dat al zoo vaak doen, als Moe druk was. Zeker. Waarom niet? Voor zulke karweitjes was hij precies goed, maar als hij eens wat voor zich zelf wilde doen, ho maar, dan mocht het niet.

Schreeuw maar voort, broertje, Klaas wil je niet hooren.

Waar was Moe? O, Klaas hoorde 't al. Ze was nu bezig in 't schuurtje, achter 't huis.

En broertje schreide.

Klaas keek eens even naar 't kastje; broertjes fleschje stond er op, kant en klaar, maar.... daar naast.... stond een fleschje met inkt.

En zie, op dat fleschje had Klaas het nu begrepen.

Moe had vandaag juist inkt gekocht en Klaas meende, dat hij daar nu eens mooi gebruik van kon maken. Nu kon hij verder komen met zijn schrijfboek.

Gekheid, hoor, broertje schreide en hij mocht broertje helpen. Wat vervelend.

„Klaas!”

Hoor Moeder eens roepen. Zij hoorde zeker broertje schreien.

„Kla... as!”

„Ja, Moe.”

Klaas riep het ongeduldig. Waarom kwam Moe zelf niet, om Keesje te helpen? Dan kon hij gaan schrijven. Dan....

„Klaas doe nou toch, wat ik je gezegd heb.”

„Ja, Moe.”

Klaas ging naar 't kastje. Hij zag naar de twee fleschjes.

Raar. 't Was of die fleschjes met hem gingen praten.

„Neem mij,” zei het inktfleschje. „Ik ben nog zoo nieuw. Kijk eens naar mijn mooie dopje. Ik glim je tegen. En je schrijfboek is immers nog maar half vol. Laat je Moeder toch praten.”

Maar het melkfleschje zei: „Wou je moeder ongehoorzaam wezen? Mag dat? Kom, laat je je broertje schreien? Is dat gehoorzaam zijn?”

Toen begon de inktflesch weer: „Wie wou je straffen? Je Moeder? Dat doet ze toch niet. Waag het er maar op. Je vader? Ja, misschien, als je nog een vader *hadt*. Maar vader is heengegaan. Moeder zegt: Naar den hemel.”

En het melkfleschje zei:

„Ja, naar den hemel.”

Dus gaf het melkfleschje toe?

Klaas wist het wel beter. Want nu begon dat stemmetje daar binnen in hem te spreken: „Vader is dood. En jij moet moeder helpen. Zoo wil God het. Toe Klaas.”

Nog even stond Klaas stil, Toen.... greep hij haastig naar het melkfleschje. „Ja, broertje, stil maar, Klaas zal je helpen, hoor.”

En broertje schreide niet meer. Hij begon gretig te drinken. 't Kleine ventje had zeker zijn maagje gevoeld.

Kijk, nu was Keesje verzadigd. Hij kraaide van pret. Klaas dacht niet meer aan zijn booze buien en toen Moeder binnenkwam, zei ze: „Nou ben je groot geweest.”

„Ja, maar Moeder,” zei Klaas, „inkt is er toch om te schrijven en daarom....”

„Daarom zal ik vanavond ook schrijven, jongen. Dacht je, dat ik dat fleschje gekocht had, om op het kastje te pronk te zetten?”

Klaas moest toch lachen, toen Moeder dat zei. Stel je voor. Alsof zoo'n inktfleschje een vaas was, zoo'n leelijk zwart ding.

Hé, dat was toch raar. Voor een oogenblikje had Klaas dat fleschje nog zoo mooi gevonden. Nu was er niets meer aan.

't Melkfleschje, dat was mooi. Dat stond nu weer in vrede en vriendschap naast het andere fleschje op het kastje, maar als Klaas

er naar keek, moest hij ook weer denken aan dat prettig gekraai van Keesje en dan vond hij dat fleschje toch zóó prachtig.

Wat hij ook prachtig vond?

Dat Moeder, toen ze eindelijk 't werk gedaan had en wat bij hem in de kamer kwam zitten, het inktfleschje nam en dat hij Moeder zijn schoolpen zag nemen.

En wat Moeder schreef?

Ze schreef aan Oom, en vroeg, of Klaas in de vakantie mocht komen logeeren. Ze schreef dat Klaas gewoonlijk een gehoorzame jongen was en dat hij vanavond nog broertje heel zoet het fleschje gegeven had.

Klaas schaamde zich toch een beetje, toen Moeder hem den brief aan Oom voorlas.

Was dat groot, broertje het fleschje te geven? Eigenlijk vond Klaas het een beetje klein en hij zou voor geen geld gewild hebben, dat zijn schoolkameraadjes het wisten.

Hij dacht er nog even aan toen hij naar bed ging. Wás het wel klein? Is het klein, als je als een gehoorzame jongen doet, wat Moeder zegt?

Zou God de Heere het ook klein vinden?

Die beste Moe. En wat had hij nog maar gezegd?

„Ik mag ook nooit wat.”

Klaas schaamde zich opnieuw. Hij had gemopperd en gebromd, toen Moeder het plannetje had bedacht naar Oom te schrijven. Moeder zou, als hij straks uit logeeren ging, bij broertje thuis moeten blijven.

Zij had ook nooit wat. En hij?

Maar aan dat alles dacht Klaas niet meer, toen hij plaste en ploeterde in zijn bad.

Wat fijn om eens even met je platte hand op 't water te klappen. Wat fijn ook, om eens flink met je beenen heen en weer te slaan.

Klaas schaterde 't uit.

Maar.... zijn pret duurde niet lang.

Kijk, nu had Moeder óók wat. Nu had

Moeder een natte boel en kon ze straks, als hij al lekker en warm in bed lag, aan 't dweilen komen.

Hij, Klaas, had ook nooit wat. Hij behoefde al die onprettige werkjes niet te doen. Die mocht Moeder voor hem opknappen.

Dat leelijke inktfleschje ook. Dat moest nog maar eens weer praatjes hebben.

Het stemmetje van binnen zei: Die leelijke Klaas ook.

Toen Klaas neerknielde, om zijn avondgebed te doen, dacht hij aan zijn onwilligheid en ondankbaarheid van dien avond en hij vroeg aan den Heere: „Maak mij een gehoorzamen jongen.”

* * *

Elken morgen en elken middag, als Klaas uit school kwam, vroeg hij: „Moe, is er al een brief van Oom?”

't Was wel heel moeilijk, om zoolang geduldig te zijn, maar Klaas dacht aan de beide fleschjes; hij hoorde weer dat stemmetje van binnen en dan ging hij moeder maar gauw helpen en paste hij op broertje.

Eindelijk, op een avond, toen Klaas vol verwachting voor 't raam stond uit te zien, kwam de postbode.

Klaas holde naar de deur.

„Een brief, Moe! Een brief van Oom.”

En ja, hoor, Oom schreef, dat Klaas in de vakantie mocht komen.

Of de jongen ook blij was.

't Inktfleschje stond op 't kastje en Klaas zei: „Jij, leelijk....”

Maar hij bedacht zich.

„Nee, hoor, je bent geen leelijk fleschje.

't Was jouw schuld niet. 't Was mijn schuld.”

Toen moest Klaas Moe eens even pakken en, dicht tegen haar aan, fluisterde hij: „Moe, ik zal niet weer zeggen, dat ik nooit wat mag.”

